

Kontorchef *N. Kjergaard*, Landbrugsrådet med sekretær *Lars A. Larsen* som stedfortræder.

Direktør *H. C. Christiansen*, Provinshandelskammeret.

Delegationens størrelse var i første række dikteret af, at det var nødvendigt at kunne forhandle med flere lande på samme tid, men allerede i begyndelsen af juni indskrænkedes delegationen meget betydeligt. Delegationen sluttede sine forhandlinger den 13. august og kunne således forlade Annecy 14 dage før konferencens slutning, men efter at Annecy-protokollen var endeligt udarbejdet.

Toldforhandlingernes tilrettelæggelse.

Retningslinierne for fremgangsmåden ved toldforhandlingerne blev udarbejdet på de kontraherende Parters anden samling i Genève i august-september 1948, hvor Danmark som nævnt var repræsenteret ved observatører, der havde lejlighed til at følge og deltage i forhandlingerne om disse procedure-regler, der blev udarbejdet dels på grundlag af Havana-overenskomstens bestemmelser om toldforhandlinger og dels på grundlag af de ved toldforhandlingerne i 1947 indhøstede erfaringer.

I procedurereglerne var det fastlagt, at hvert deltagende land senest den 15. januar 1949 skulle sende de andre deltagende lande lister over de toldindrømmelser, som det måtte ønske hos hvert af dem. Ved konferencens åbning den 11. april s. å. skulle alle lande være rede til at udveksle lister over de toldindrømmelser, de gensidigt måtte være villige til at indrømme hinanden. — Toldforhandlingsudvalget havde inden den fastsatte tidsfrist udarbejdet ønskelister til 23 af de øvrige 33 deltagende lande, nemlig:

Australien	Kina
Beneluxlandene (3)	Norge
Burma	Pakistan
Canada	Sverige
Ceylon	Den Sydafrikanske Union
Cuba	Syd Rhodesia
Finland	Syrien-Libanon (2)
Frankrig	Uruguay
Grækenland	USA
Haiti	
Indien	

Ønskelisterne til Brasilien, Czekoslovakiet, Italien, New Zealand og Storbritannien blev som følge af manglende toldmæssige oplysninger lidt forsinkede, men fremsendes inden den 1. februar 1949.

For så vidt angik de fire resterende deltagende lande: Colombia, Den Dominikanske Republik, Liberia og Nicaragua besluttede toldforhandlingsudvalget ikke at fremsætte ønsker om toldindrømmelser, idet samhandelen med disse lande var af så ringe omfang og fordelt på så mange forskellige varegrupper, at disse lande med henvisning til procedurereglerne ville kunne afslå at forhandle med Danmark om eventuelle indrømmelser.

Derimod modtog Danmark kun ønskelister fra mindre end halvdelen af de deltagende lande og var derfor ikke i stand til forud for konferencen at udarbejde et fuldstændigt sæt af tilbudslister. De manglende tilbudslister måtte udarbejdes af delegationen i Annecy, efterhånden som man modtog de resterende landes ønskelister.

Straks efter konferencens åbning mødtes de landes delegationer, der havde de gensidige tilbudslister rede, to og to og udvekslede disse lister, hvorefter forhandlingerne mellem dem betragtedes som indledet. Derefter forhandlede der på rent tosidig basis på grundlag af ønskelister og tilbudslister, idet man søgte at nå en rimelig balance mellem ydede og opnåede indrømmelser. Det må dog i denne forbindelse bemærkes, at nogle af de lande, der allerede havde ført toldforhandlinger i Genève i 1947, syntes meget lidt tilbøjelige til at ændre ved den toltarif, som for deres vedkommende blev resultatet af disse forhandlinger; dette gjaldt i særdeleshed Benelux-landene.

Resultaterne af hvert sæt af tosidige forhandlinger samledes ved konferencens afslutning i lister over hvert enkelt lands samtlige indrømmelser. Disse lister er bilagt Annecy-protokollen som en integrerende del af denne (tillæg A og B).

Danmark sluttede under Annecy-konferencen tosidige toldaftaler med 20 lande eller grupper af lande af 29 mulige. De 20 lande, med hvilke der blev sluttet aftale, er:

Australien	Kina
Canada	New Zealand
Ceylon	Norge
Chile	Pakistan
Czekoslovakiet	Storbritannien
Finland	Sverige
Frankrig	Den Sydafrikanske Union
Grækenland	Uruguay
Haiti	USA
Indien	
Italien	

Derimod lykkedes det ikke at slutte aftale med følgende lande: